

๑๕๗

A Love so Beautiful

致我们单纯的小美好

นับแต่เนิ่น... ฉันรักเธอ

“ขอบคุณที่เธอกลับมา เพื่อที่ฉันและเธอ
จะได้กลับไปเป็น ‘เรา’ อีกครั้ง”

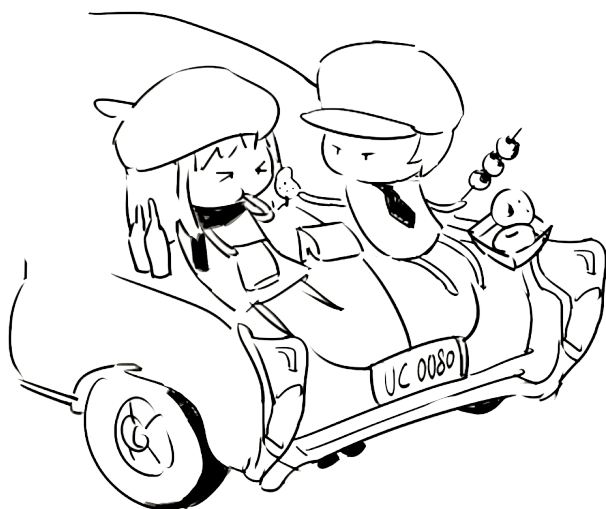
จ้าวกานกาน เขียน

พันมัย แปล

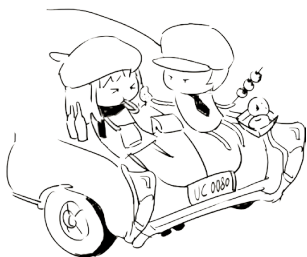
พิมพ์ครั้งที่ ๑

A Love
So Beautiful

ตอนที่ ๑

A Love So Beautiful

สหายของเรา...เหล่าเงิน...พ่อของฉันเอง เดือนกุมภาพันธ์นี้เขาเกษียณ
อย่างเป็นทางการแล้ว แต่หลังจากที่นั่งแกว่งอยู่บ้านเฉยๆมาประมาณครึ่งเดือน เหล่าเงิน
ผู้ทำงานมาตลอดทั้งชีวิตก็ทนไม่ไหว ประจวบเหมาะว่ามีคนมาชวนเขาเข้าเป็นสมาชิกชมรม
นันทนาการสำหรับผู้สูงอายุ เขาจึงตอบรับและนั่นทำให้เหล่าเงินพบว่าตัวเองในวัยห้าสิบ
ยังถือว่าหนุ่มมากเมื่อเทียบกับอายุเฉลี่ยของสมาชิกในชมรมคนอื่นๆที่อยู่ในวัยประมาณ
เจ็ดสิบ ไฟฝันของเหล่าเงินจึงลุกโชนขึ้นอย่างไม่เคยเป็นมาพักใหญ่แล้ว เขาเข้าร่วม
กิจกรรมปั่นจักรยานเพื่อนันทนาการของชมรมด้วยอารมณ์คึกคักราวกับเด็กหนุ่มผู้กระตือ-
รือร้น

เพียงแต่...แม้ใจจะยังหนุ่มแค่ไหน คนเราก็ควรดูแลสุขภาพตัวเองบ้าง เพราะไปๆมาๆ
เหล่าเงินเกิดเหี่ยยบพลัดตกลงมาจากเก้าอี้ตอนที่ป็นขึ้นไปแขวนป้ายกิจกรรมจนได้

ตอนที่ได้รับโทรศัพท์จากแม่ ฉันกำลังยืนดูป้ายโฆษณาบนถนน เห็นฉันแตกซิก
ทั้งที่อากาศหนาว ถึงตอนเด็กๆฉันจะถูกเหล่าเงินจับตีบ่อยๆจนเคยแอบคิดว่า โตเมื่อไหร่
ฉันจะจับเหล่าเงินมาตีบ้าง แต่เอาเข้าจริง ฉันกลับรักเหล่าเงินเกินกว่าจะทำแบบนั้นได้

ตลอดทางที่รีบรุดไปโรงพยาบาล ฉันนั่งคร่ำครวญถึงความดีงามของพ่อให้คนขับ
แท็กซี่ฟัง ทั้งๆที่เขาเป็นผู้ชายรูปร่างสูงใหญ่ถึงเจ็ดฟุตและดูน่ากลัวมาก แต่เขายังอุตส่าห์
เหยียบคันเร่งให้จนหมดและบอกปิดเศษเงินค่าโดยสาร โดยบอกว่า “คุณผู้หญิงครับ ช่วย
จำทะเบียนรถผม หมายเลข xxxx ไว้ด้วยนะครับ ต่อไปอย่าได้เรียกรถผมเป็นอันขาด

ที่บ้านผมมีแม่กับเมียขี้นที่ท่าผมหาไปทั้งวันอยู่แล้ว ได้โปรดอย่างสร้างเวรสร้างกรรมให้ผมอีกเลย และขอให้พ่อของคุณแข็งแรงขึ้นไว ๆ นะครับ”

...

ฉันร้องไห้เข้าไปในโรงพยาบาล เห็นแม่กำลังนั่งปอกแอ๊ปเปิ้ลอยู่ข้างๆ พ่อพอดี “แก่ปุ่นนี้แล้วคิดว่าตัวเองกระตือรือร้นนักหรือไง ถ้าต่อไปล้มอีกละก็ ฉันจะเซ็นคุณไปฉาปนกิจซะเลย ดูซิว่ากระตือรือร้นพอจนไม่กลายเป็นชี้เถาวัลย์เปล่า”

ฉันเกาะกรอบประตูน้ำตาไหลพราก “แม่ พ่อเป็นยังงัยบ้าง”

แม่เงยหน้าขึ้นมองฉัน “จะเป็นอะไรได้ละ หยุดรื่องให้ได้แล้ว จะร้องอะไรนักหนา! แม่ไม่ได้อุตส่าห์เซ็ดซีเซ็ดเยียวแกมาจนโตเพื่อให้แกมาทำตัวชี้แจงเวลาเจอเรื่องอะไร ๆ หรอกนะ”

ฉันรีบปาดน้ำตาแล้วเดินเข้าไปถามพ่อที่คงถูกแม่กำราบมาพักใหญ่ว่า “พ่อ โอเคมั๊ย”

พ่อมองแอ๊ปเปิ้ลในมือแม่ตาละห้อย “ไม่โอเค แม่แกปอกแอ๊ปเปิ้ลไปสามผลแล้วแต่ไม่ให้พ่อกินเลยสักผล”

ฉันรู้ว่าคงถามหาสาเหตุจากพ่อและแม่ไม่ได้แน่ เลยหันไปหยิบกระติกน้ำร้อนมาแทน “หนูไปเอาน้ำร้อนนะ”

ฉันหิ้วกระติกน้ำร้อนไปที่เคาน์เตอร์โดยไม่ฟังเสียงแม่ที่ตะโกนไล่หลังมาว่า “เจ้าลูกคนนี้ น้ำร้อนมันเต็มกระติกอยู่แล้ว!”

อาจเป็นเพราะหน้าตาเหี้ยมๆ ของฉันเลยทำให้นางพยาบาลรีบเรียกหมอเจ้าของไข้มาให้ หมอเล่าอาการของพ่อฉันด้วยสีหน้าที่ไร้อารมณ์ บอกว่าพ่อนั้นเอดส์และมีการกระดูกสันหลังกดทับเส้นประสาท จำเป็นต้องรับการผ่าตัด ให้ฉันเตรียมเงินเอาไว้สามหมื่นไคว่”

ฉันถามเรื่องสุขภาพของพ่อต่ออีกสองสามประโยค แต่หมอลบปรายตามองแล้วบอกว่า “ผมพูดไปคุณก็ไม่เข้าใจหรอก แคเตรียมเงินไว้ก็พอแล้ว ส่วนเรื่องอื่น ยกให้เป็นหน้าที่ของหมอเถอะ”

ฉันถามอีก “ฉันจะลงมือผ่าตัดเมื่อไหร่คะ”

เขาตอบอย่างรำคาญ “ต้องเข้าคิว ได้คิวเมื่อไหร่ก็เมื่อนั้น”

*ภาษาพูดของหน่วยเงิน “หยวน” ของจีน ๑ หยวน/ไคว่ เท่ากับประมาณ ๕ บาท

ฉันนึกอยากจะจามใส่หน้าหมอสักที จากนั้นค่อยขอโทษแล้วบอกว่าฉันติดเชื้อไวรัสโรคเป็นการแก้แค้น

แต่ฉันก็ไม่ได้ทำ ได้แต่ล้างเงินสองสามร้อยโควจากกระเป๋ามาโยนใส่มือหมอ พร้อมกับพูดว่า “ฉันต้องรบกวนคุณหมอให้ช่วยดูแลด้วย...”

หมอมองหน้าฉันแล้วผลักเงินจำนวนนั้นออกห่าง “คุณทำอะไรนะ! ผมเข้าใจความรู้สึกของญาติอย่างพวกคุณ แต่ทำแบบนี้มันผิดกฏนะครับ! ถ้าคุณยังกังวลอยู่ ผมจะหาเวลามาอธิบายให้ฟังอย่างละเอียดอีกทีก็แล้วกัน”

ฉันหน้าชาวบบ รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นผู้ป่วยที่กำลังลามปามผู้ใหญ่ เพราะหมอทุกคนต่างต้องรักษาจรรยาบรรณแพทย์ หมอหมุนตัวเดินจากไปขณะที่ฉันกำลังคิดทบทวนพฤติกรรมของตัวเอง แต่ก่อนหน้านั้น เขาพยักพยิดให้ฉันดูอะไรบางอย่าง ฉันคิดอยู่นานว่าหมอชักกระตุกหรือจะสื่ออะไร ในที่สุดก็เข้าใจ ที่กำแพงมีกล้องวงจรปิดติดตั้งอยู่...

ฉันกำลังจะถามนางพยาบาลว่าห้องทำงานของคุณหมอคนนี้อยู่ที่ไหน แต่มือถือกลับดังขึ้นเสียก่อน เมื่อหยิบออกมาดู หัวใจก็เต้นกระหน่ำขึ้นทันทีจนนึกอยากจะพาตัวเองไปแผนกโรคหัวใจแทน

เจียงเจิน แฟนเก่าฉัน

ฉันกดรับสายด้วยน้ำเสียงเรียบร้อยกว่าปกติว่า “ฮัลโล”

“ฮัลโล” อยู่นาน ได้ยินแต่เสียงดังจ๊อจกแจกจอบมาจากปลายสาย ดูเหมือนเจียงเจินจะกดไปโดนโทรศัพท์โดยไม่ได้ตั้งใจมากกว่า ขณะที่กำลังจะวางสายก็ได้ยินเสียงหวานๆของผู้หญิงดังมา “คุณหมอคะ ฉันปวดหน้าอกค่ะ”

ตอนนั้นฉันถึงเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าเจียงเจินเป็นหมอ แถมได้ยินว่าช่วงนี้เขากำลังเริ่มมีชื่อเสียงแล้ว พอวางโทรศัพท์แล้วก็คิดหนักอยู่นานกว่าจะตัดสินใจได้ว่า ระหว่างการรับบริการทางการแพทย์ที่ไม่โปร่งใสอยู่ที่นี้กับการย้ายไปที่โรงพยาบาลที่เจียงเจินทำงานอยู่ อย่างน้อยเขาก็น่าจะเอาใจใส่พ่อนั่นบ้าง เห็นแก่ที่ฉันเคยช่วยปกปักรักษาให้เขามาแล้วหลายพันฟอง...

พอกลับไปบอกแม่แบบนี้แม่ก็ถามว่า “เจียงเจินคนที่เคยคบกับลูกสมัยเรียนนะเหรอ”

เอ่อ...แม่ความจำดีเกินไปหน่อยไหมคะ

แม่ซักต่อ “ย้ายไปโรงพยาบาลที่เขาอยู่ แล้วเขาจะช่วยเราเหรอ แม่หมายถึงพวกลูกเลิกกันแล้วไม่ใช่หรือไง”

ถามแหวงใจดำชะมัด! ฉันตอบตะกุกตะกัก “ต้องช่วยแน่ะ เพียงแต่...”

“แต่อะไร”

“ทำแบบนี้มันเหมือนตัดบัวแล้วยังเหลือใย หนูกลัวว่ามันจะยุ่ง”

คุณนายแค้นเสียงออกจุก “เลิกล่ำบดลำนวนชะที่ ถ้าตัดไม่ขาดก็แพ้ไปชะ! รีบติดต่อเขาเดี๋ยวนี้ พรุ่งนี้ให้พ่อย้ายโรงพยาบาลเลย แม่ทนหมอบ้าๆที่นี้ไม่ไหวแล้ว”

ตอนแรกฉันนึกว่าแม่จะกล่อมลูกสาวว่าเกิดเป็นคนต้องหัดมีศักดิ์ศรี ไม่ควรไปยุ่งย่ามกับแฟนเก่าอะไรทำนองนี้

แต่ดูเหมือนว่าฉันจะประเมินแม่ตัวเองสูงเกินไปสินะ

ตอนที่เจียงเงินรับสาย เขาไม่มีท่าทีแปลกใจอะไร ซึ่งฉันคิดว่าคนเป็นหมอก็ควรมีลักษณะแบบนี้แหละ สงบนิ่งได้ไม่ว่าจะเจอเรื่องใหญ่โตแค่ไหน ขนาดศพทับดับไตไส้พุงยังทำให้เขาช็อกไม่ได้ กับอ๊อแค่แฟนเก่าอย่างฉัน มีหรือที่เขาจะสน

ฉันเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นด้วยน้ำเสียงตะกุกตะกักแล้วตบท้ายว่า “พ่อฉันย้ายไปโรงพยาบาลที่นายอยู่ได้มั๊ย”

“ได้” เขาตอบรับง่าย ๆ จนฉันรู้สึกผิดที่ยกเรื่องที่ตัวเองเคยปกปิดเลือกไข่มุมใบชาให้เขาขึ้นมาพูด

เจียงเงินยังบอกว่า “เตรียมของไว้ให้พร้อม ฉันจะให้รถพยาบาลไปรับพ่อเธอมาเดี๋ยวนี้”

เขาหนึ่งไปอีกครู่ใหญ่ก่อนจะถามฉันว่า “เธอสบายดีมั๊ย”

“ก็ดี”

หลังจากวางสาย ฉันต้องยกมือกุมหน้าอกย่นพียงนั่งตรงระเบียบทางเดินเพื่อสวดหายใจเข้าปอดลึก ๆ พยาบาลสาวคนหนึ่งเดินเข้ามาพุงฉัน “คุณเป็นอะไรหรือเปล่าคะ”

ฉันส่ายหน้าและเกือบจะใจอ่อนคิดว่าที่นี้ยังมีคนน้ำใจดีอยู่ แต่...

คุณพยาบาลذنพูดต่อว่า “เมื่อก็คุณโทรศัพท์หาใครคะ จะย้ายโรงพยาบาลใช้มั๊ยคะ คุณรู้จักคนใหญ่คนโตที่โรงพยาบาลไหนเธอ ช่วยแนะนำฉันหน่อยได้หรือเปล่า พอดีฉันยังต้องฝึกงานอีกหนึ่งเดือนแตงยังไม่มีที่ไหนรับเลย ช่วยฉันหน่อยเถอะนะคะ ฉันเรียนได้เกรดดีมาก แต่ฉันไม่ยากนอนกับผู้อำนวยการโรงพยาบาล...”

เธอต้องจนฉันทำอะไรไม่ถูก ได้แต่บอกว่า “ความจริงคนที่ฉันโทร.หาเป็นพนักงานทำความสะอาดที่โรงพยาบาลกลางนะคะ ฉันรับปากว่าจะนอนกับเขา เขาเลยตอบรับว่า

จะช่วยถามให้ว่าพอจะทำเรื่องย้ายโรงพยาบาลได้หรือเปล่า...”

...

สามชั่วโมงต่อมา เจียงเงินนำรถพยาบาลเปิดไซเรนมาจอดตรงหน้าฉัน ทั้งที่เราไม่ได้ เจอกันมาตั้งสามปี แต่ฉันกลับไม่มีความกลัวพอที่จะเงยหน้ามองเขา ได้แต่จ้องปากกา ด้ามทรุดูเพ่งที่เสียบบอยู่ที่กระเป๋าสีเสื้อขาวของเขา พลางคิดในใจว่าไม่รู้ตอนนี้อายมือนี้อะไร หวัดเหมือนลายมือหมอหรือยัง

สมัยเรียน ฉันเป็นห่วงเรื่องลายมือของเจียงเงินมาก กลัวว่าอักษรแบบเสียวซ้าย^๒ แขนซ้ายของเขาจะติดโรควัดระดับแดรกของพวกหมอ ดังนั้นเพื่อป้องกันไม่ให้เขาเขียน ใบสั่งยาผิด ฉันจึงบังคับให้เขาหัดเขียนตามแบบของฉัน แต่น่าเสียดายที่จนแล้วจนรอด เจียงเงินก็ยังหัดไม่ได้แม้แต่เค้าโครง

เจียงเงินช่วยจัดการเรื่องส่งตัวไปโรงพยาบาลใหม่ให้ทั้งหมด ทำให้ฉันกับแม่ว่างจัด ได้แต่นั่งแทะแอมป์เปิ้ลกันอยู่ที่หน้าประตูโรงพยาบาล

แม่บอกว่า “เมารู้อยู่แล้วว่าเด็กคนนี้โตมาต้องใช้ได้ ไม่เลวเลยจริงๆ”

ฉันรู้สึกตงิดๆ ที่แม่บอกว่ารู้อยู่แล้วว่าเจียงเงินโตมาต้องใช้ได้ จึงมองแม่ด้วย สายตาแปลกๆ

แม่พูดต่อ “คนดีขนาดนี้ ทำไมตอนนั้นลูกถึงทำหลุดมือไปได้เนะ ทั้งๆที่ข่าวสาร จวนจะเป็นข่าวสุกแล้วแท้ๆ”

ฉันกระแอมแล้วกัดแอมป์เปิ้ลคำหนึ่ง “พ่ออยู่บนรถพยาบาลคนเดียวคงเบื่อแย่ แม่ ไปกินแอมป์เปิ้ลโชว์พ่อหน่อยสิ”

แม่ถอนหายใจเอือกใหญ่ แต่ก็ยอมวิ่งไปที่รถ แล้วก็นกระปอดกระแปด “นี่ตาแก่ ลูกสาวคุณให้ฉันมากินแอมป์เปิ้ลอวดคุณเนอะ”

เจียงเงินหอบเอกสารออกมาเห็นจากนั้นเข้าพอดี เขามองหน้าฉันยิ้มๆ “เธอนี้เป็น ลูกกตัญญูจริงๆนะ”

ฉันแหงนหน้าขึ้นมองก็พบว่าเขากำลังก้มตัวลงมองฉันอยู่เช่นกัน ปอยผมบน หน้าผากสะท้อนกับแสงแรกของยามเช้า เขาส่งยิ้มให้ฉันสบายๆ จนเห็นลักยิ้มบนแก้มซ้าย ดูสนิทสนมเหมือนเราสองคนเพิ่งไปกินข้าวดูหนังกันมาเมื่อวานนี้

ฉันเบนสายตาหนีลักยิ้มพิสดาของเขา เพราะสมัยที่ฉันยังใสซื่อกว่านี้ ฉันเคย

^๒ลักษณะการเขียนอักษรแบบหนึ่งของจีน มีความชัดเจนและหวัดเล็กน้อย

หลงเสน่ห์มัน ก็ไม่ต่างจากตอนนี่ ที่แค่เห็นรอยบุ่มบนแก้มเขา หัวใจฉันก็พร้อมจะร่วง ตกหลุมลงไปด้วยเหมือนกัน

ในความทรงจำของฉัน ภาพของเจียงเงินยังคงฝังแน่นติดตรึงไม่ต่างจากเสาไฟฟ้าหน้าปากซอยต้นนั้น บ้านของเราสองคนอยู่ตรงข้ามกันพอดี เขาเป็นลูกชายของผู้ว่าการตำบลแล้วยังเป็นหัวหน้าชั้น หน้าตาก็หล่อ เล่นเปียโนก็เก่ง ลายมือสวย ผลการเรียนยอดเยี่ยม แถมยังพูดสำเนียงมาตรฐาน^๓ ได้น่าฟังด้วย

ในทีวีและนิยายมักพูดถึงเรื่องความรักแบบหวานใจวัยเด็ก ที่คนสองคนมีฐานะต่างกันและอยู่บ้านใกล้กันอย่างไร้สองแบบ แบบหนึ่งคือ ทั้งสองสนิทสนมกันเหมือนพี่น้อง ชวนกันไปตริ่งผิ้งแล้วโดนผิ้งต่อยด้วยกัน ชวนกันไปขโมยมันเทศแล้วก็ถูกตีด้วยกัน แล้วพอมารวันหนึ่ง เมื่อหวนคิดถึงอดีตอีกครั้งถึงได้พบว่าความรักค่อยๆ เติบโตขึ้นในใจแล้ว กับอีกแบบคือ ทั้งสองไม่ถูกชะตากันตั้งแต่แรก แค่เห็นหน้าก็เขม่นกันจนอดจะพุ่งตัวเข้าไปจิกกัดกัน หรือหาโอกาสแอบเจาะยางรถจักรยานของอีกฝ่ายไม่ได้ แต่เมื่อโตขึ้นจึงเพิ่งรู้ว่าที่แท้ต่างก็มีใจให้กัน

น่าเสียดายที่เรื่องของฉันกับเจียงเงินไม่ได้เป็นไปตามแบบฉบับอย่างนั้น ฉันกับเขาเป็นได้แค่เพื่อนบ้านกันเท่านั้น แต่ทุกวันที่ฉันได้ยินเขาเล่นเปียโน ฉันจะเห็นหน้ากลมๆ อมชมพูของตัวเองออกอาการเคลิบเคลิ้มหลงใหล จนบางครั้งถึงกับลืมหืออาหารบ้านทำให้ต้องเดินไปกดออกบ้านเขา เจียงเงินมักต่อว่าฉันด้วยน้ำเสียงว่าคาญว่าฉันเป็นพวกสมองปลาทอง ไม่รู้จักจำ แต่ฉันกลับไม่เคยถือสา อาจเป็นเพราะต้องขอความช่วยเหลือและแน่นอน อาจเป็นเพราะตั้งแต่เด็กฉันไม่ใช่คนคิดเล็กคิดน้อย หรือจะพูดว่าเป็นคนไม่รู้สึกรู้สา จนออกจะประหลาดเกินไปด้วยซ้ำ

ช่วงปิดเทอมฤดูร้อนตอนมัธยมสองจะขึ้นมัธยมสาม พวกเราทั้งชั้นแอบหนีครูไปปิกนิกกันหลังสอบเสร็จ ในกลุ่มที่ไปปิกนิกกันนั้น ฉันกับเจียงเงินรับหน้าที่ล้างมันหวาน ชั้นเรามีทั้งหมดสีลิปคน เราเลยซื้อมันหวานมาสีลิปสีหัว เจียงเงินล้างมันไปได้แค่สีหัวก็เอาแต่วักน้ำเล่นอยู่ข้างๆ

ฉันนั่งยองๆ ล้างมันหวานอยู่ริมทะเลสาบ พยายามบอกตัวเองไม่ให้โกรธ แต่ยิ่งล้างก็ยิ่งหงุดหงิด จนเมื่อหินก้อนหนึ่งถูกขว้างลงไปในทะเลสาบจนน้ำกระเด็นใส่หน้าฉันจึง

^๓ หมายถึงภาษาจีนกลางมาตรฐาน

เงยหน้าขึ้นมอง แต่เจียงเงินกลับทำไม่รู้ไม่ชี้ เก็บก้อนหินบนพื้นขึ้นมาขว้างให้แหลบ กระดอนบนผิวน้ำสี่จังหวะอย่างสวยงาม เกิดวงน้ำน้อยใหญ่ขยายตัวออกไปบนผิวน้ำเลสาบ ตามหลักแล้วฉันควรจะดำเขา สาดน้ำใส่เขา จับหัวเขากดน้ำ หรือไม่ก็ผลักเขา ให้จมน้ำตายไปเลย

แต่ก็ไม่ได้ทำ ได้แต่มองดูความสดใสของเขาด้วยสายตาที่มืด

สายลมโชยแผ่วพัดผ่านเสื้อนักเรียนสีขาวตัวหลวมของเขา แสงตะวันสาดลงมา กระทบแพนตาและเรือนผมจนเป็นประกายสีทอง มุมปากของเจียงเงินยกสูงขึ้นอย่าง ภูมิใจจนเห็นลักยิ้มบนแก้ม

นาทีนั้น กาลเวลาและอากาศโดยรอบราวกับหยุดนิ่ง มีเพียงเสียงหัวใจของฉัน ที่เต้นโครมครามเท่านั้น

เมื่อช่วงปิดเทอมสิ้นสุดลง พวกเราก็เลื่อนชั้นขึ้นไปเป็นนักเรียนมัธยมสามที่แสนยุ่ง อนาคตเป็นเรื่องสำคัญ ทำให้ต้องวางเรื่องรักๆ ใคร่ๆ เอาไว้ก่อน ประกอบกับตอนนั้นซีรีส์ เรื่อง รักใสใส หัวใจสี่ดวง กำลังดัง ฉันเลยเปลี่ยนใจไปรักเต้าหิมิ่งซื่อแทน

เรื่องที่ฉันเห็นเจียงเงินเป็นเป้าหมายของชีวิตอย่างไม่ลืมหูลืมตานั้นผ่านมาได้ครึ่งปี แล้ว เย็นวันหนึ่งก่อนสอบปริเทสต์ในวันรุ่งขึ้น ฉันต้องรีบไปซื้อดินสอสองบีสำหรับการ สอบที่ร้านหนังสือเสวียโฮ่ยว ท่ามกลางเสียงแม่ที่ด่าว่าดุด่าว่า “ทำไมฉันถึงได้เลี้ยงแก ออกมาเป็นเด็กสมองทึบไม่เอาอวแบบนั้นะ”

ร้านเสวียโฮ่ยวแม่จะเรียกว่าร้านหนังสือ แต่มันมีของขายมากกว่านั้น มีตั้งแต่ หนังสือ เครื่องเขียน ไปจนถึงสติ๊กเกอร์ของเล่นต่างๆ อะไรที่พวกนักเรียนฮิตกันที่นั่นมีหมด ต่อมาเมื่อได้เห็นอะไรๆ มากขึ้น ฉันถึงเพิ่งรู้ว่าร้านเครื่องเขียนกับร้านหนังสือที่มีเจ้าของ คนละคนกันตั้งชื่อร้านว่า “เสวียโฮ่ยว” กันให้เกร่อไปหมด ไม่รู้เพราะชื่อนี้ทำให้พวกนักเรียน รู้สึกคุ้นเคย หรือเพราะพวกเขาซึ่เกียจคิดชื่ออื่นกันแน่ แต่ถ้าหากฉันคิดจะกลับไปอยู่ บ้านเดิมเมื่อไหร่ ฉันก็คิดว่าจะเปิดร้านเสวียโฮ่ยวแบบนั้นเหมือนกัน

ฉันเข้าไปในร้านเสวียโฮ่ยว หยิบดินสอสองบีมาแท่งหนึ่ง ตอนนั้นกระแสความนิยม เครื่องตรวจข้อสอบคอมพิวเตอร์กำลังมา ฉันเลยคิดว่าต่อไปเจ้าดินสอสองบีนี้จะต้องขึ้นราคา แน่ๆ ต้อง屯เอาไว้ก่อน ซึ่งดินสอสองบีก็ขึ้นราคาจริงๆ แต่ขึ้นแค่หนึ่งเหมาเท่านั้น

“流星花園 (หลิวซิงฮวาหยวน) ซีรีส์ได้หวั่น ค.ศ. ๒๐๐๑

“ตัวละครเอกในเรื่อง รักใสใส หัวใจสี่ดวง แสดงโดยเจอร์รี่ เหียนยุน

“ภาษาพูดของหน่วยเงิน “เจียว” ๑๐ เจียว/เหมา เท่ากับ ๑ หยวน/ไคว

ในขณะที่มีดินสอที่ใช้กับเครื่องตรวจคอมพิวเตอร์ออกมาเยอะมาก ตอนที่ใครๆใช้ดินสอสองปีแบบกดเปลี่ยนไส้ ฉันยังต้องใช้มีดเหลาดินสออย่างน่าอดสูอยู่เลย

การรู้อะไรก่อนคนอื่นก็ทำให้ตัวเองต้องแปลกแยกแบบนั้นละ

เจียงเงินเข้ามาในร้านตอนที่ฉันถือดินสอเตรียมไปจ่ายเงินที่เคาน์เตอร์พอดี อาจเพราะความอยากรู้อยากเห็นตามประสาวัยรุ่น ฉันเลยหยิบสมุดโน้ตบนชั้นมาบังหน้าตัวเองไว้เพื่อแอบมองเขา

เจียงเงินเดินตรงไปที่เคาน์เตอร์ เมื่อหญิงเจ้าของร้านเห็นเขา เธอก็ยิ้มแล้วหยิบหนังสือตั้งใหญ่บนชั้นมาวางตรงหน้า “ชุดสี่สุดยอดวรรณกรรม” ประกอบภาพที่เธออยากได้ ฉันไปสั่งมาให้เป็นพิเศษจากในเมืองเลนนะ”

เจียงเงินยิ้ม “ขอบคุณครับ เท่ไห้ครับ”

“แปดร้อยห้าสิบสามไคว่ แต่คิดเธอแค่แปดร้อยห้าสิบพอ” เจ้าของร้านรับเงินจากเจียงเงิน “ขอแค่ค่ารถเท่านั้นแหละ”

เจียงเงินยิ้มพลางพยักหน้า “ขอบคุณครับ”

สมัยนั้นค่าเล่าเรียนของพวกเราเทอมละสองร้อย แต่เจียงเงินกลับใช้เงินสำหรับสี่เทอมเพื่อซื้อหนังสือเก่าๆขาดๆแบบนี้ อย่างนี้รู้...ฉันก็ไม่ว่าเหมือนกันว่าสู้อะไรดี เพราะฉันไม่เคยมีเงินให้ใช้มากขนาดนั้น ก็เลยไม่เข้าใจความคิดของเขาเอาเสียเลย เคยมีคนเล่าเรื่องตลกให้ฟังว่า นักข่าวคนหนึ่งไปถามยายแก่ๆคนหนึ่งที่อยู่บนเขาว่า “ถ้ายายมีเงินหนึ่งแสนยายจะทำอะไร” ยายตอบว่า “ฉันจะกินหมั้วหมั้ว”^๑ใส่ผักทุกวัน” นักขาวเลยถามต่อ “แล้วถ้ามีสองแสนละ” ยายตอบว่า “ก็จะกินหมั้วหมั้วเนื้อทุกวัน” สุดท้ายนักข่าวถามว่า “แล้วถ้ามีหนึ่งล้านละ” ยายตอบว่า “ก็กินทั้งหมั้วหมั้วผักและหมั้วหมั้วเนื้อเลย” อันที่จริงฉันเข้าใจความคิดของคุณยายคนนั้นนะ เพราะเราสองคนต่างมีหัวอกเดียวกัน

“พี่ชายๆ” จู่ๆก็มีเด็กโผล่มาจากไหนไม่รู้ มาดึงขาทางเกงของเจียงเงิน

เจียงเงินย่อตัวลงไปลูบหัวเขา จ้องอยู่พักหนึ่งก่อนถาม “หนูน้อย เด็กผู้ชายหรือเด็กผู้หญิงนี่ยะ”

เด็กน้อยดูตัวโป่งแล้วตอบด้วยน้ำเสียงจริงจังว่า “ผู้ชาย”

^๑ได้แก่ สามก๊ก (ซานกั๋วเหยียนอี้) ซื่ออิ๋ว (ซีโหย่วจี) ความฝันในหอแดง (หงโหลวเหมิง) และ ซ้องกั๋ง (ซ่งเจียง)

^๒ชื่อเรียก “หมั่นโถว” ของคนจีนบางพื้นที่ทางตอนเหนือ

เจียงเงินทำหน้ารังเกียจ “พี่ไม่ชอบเด็กผู้ชาย”

พูดจบเขาก็ลุกขึ้น เด็กน้อยรีบดึงเสื้อเขาไว้ “งั้นเป็นผู้หญิง”

เจียงเงินหัวเราะ “ผู้หญิงเธอ ก็ได้ เรียกพี่ทำไมเธอ”

เด็กน้อยหยิบกล่องดินสอสีกล่องหนึ่งออกจากกระเป๋ากางเกงด้านหลังพร้อมกับแบงก์หนึ่งไควยบๆ สองใบมาซุกให้เขา เป็นการบอกว่าเขาเอื้อมไม่ถึงเคาน์เตอร์ “จะซื้ออันนี้”

เจียงเงินรับซองจากหนูน้อย แล้วยื่นเงินให้เจ้าของร้าน “อันนี้เท่าไรครับ”

“สิบไควยจะ”

เจียงเงินจึงควักเงินออกมาจ่ายให้แล้วย่อตัวลงส่งของให้เด็กน้อยพร้อมตบหัวเขาเบาๆ “เอ้า ดินสอสีของเธอ”

เด็กน้อยยิ้มกว้างแล้วรีบของไป “ขอบคุณ พี่ชาย”

เจียงเงินบอกว่า “ไม่เป็นไร” แล้วเตรียมจะยึดตัวขึ้น แต่เด็กน้อยกระตุกขากางเกงของเขาอีกครั้ง ทำให้เขาต้องลงไปนั่งยองๆ อีก เด็กน้อยเปิดกล่องดินสอสีด้วยท่าที่ขมุกขมัว หยิบดินสอสีชมพูออกมาแล้วบอกว่า “วาดรูปสวยๆ”

“พี่วาดรูปไม่เป็น” เจียงเงินพูดยิ้มๆ “เธอวาดเองเถอะ”

เด็กน้อยส่ายหน้าแล้วชี้ไปที่หนังสือในมือเขา บอกว่า “ไม่ใช่ หนูจะวาด”

เจียงเงินชะงักก่อนยิ้มกว้าง เขาหยิบหนังสือ *ซานกั๋วเหยี่ยนอี้*^{*} ออกมาวางลงตรงหน้าเด็กน้อย

เด็กน้อยรับหนังสือมานั่งแปะลงกับพื้นแล้วก้มหน้าก้มตาวาดภาพด้วยสีน้ำจริงจางปากก็พิมพ์อะไรไปไปด้วย เสร็จแล้วเขาก็ตบมือเล็กๆ บนหนังสือ “เสร็จแล้ว”

จันเขย่งตัวชะเง้อหน้าไปแอบมองด้วย เห็นแวบๆ เหมือนจะเป็นภาพกระต่ายหรือถ้ามองดีๆ หนูน้อยก็เหมือนหมา หรือถ้ามองด้วยอารมณ์สุนทรีย์อีกนิดก็เหมือนเสืออยู่เหมือนกัน

เจียงเงินรับมาดูอย่างพิณิจพิเคราะห์ แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงหนักแน่นว่า “ภาพหมาของเธอสวยมาก ขอปิ่นนะ”

แต่เด็กน้อยกลับกะพริบตาปริบๆ บอกว่า “แมวต่างหาก”

เจียงเงินชะงักแล้วหัวเราะ “อ้อ แมวนี่เอง”

จันมองลักยิ้มของเขา เหมือนตัวเองถูกสะกดจนคิดอะไรไม่ออก

รอยยิ้มโลกตะลึง อานุภาพทำลายล้างรุนแรง

^{*} สามก๊ก

หลั้บ้ทวาคยกล่าวไว้ว่า...‘แรกล ล้วนตลิ่งตริงตรา เพราะพานพบโลกหล้ามา น้อย’ แต่ฉันไม่ได้เป็นแบบนั้น เพราะแม้จะผ่านช่วงเวลานั้นมานานมากแล้ว ในสมองของฉันทียังคงประทับภาพอันสวยงามของเหตุการณ์วันนั้นไว้อย่างชัดเจนราวกับภาพตัดต่อจากภาพยนตร์ จดจารไว้ในใจครบทั้งภาพ แสง สี และเสียง

“เธอจะนั่งที่หน้าประตูโรงพยาบาลอีกนานมัย”

“หา?” ภาพความทรงจำในสมองของฉันหยุดชะงักทำให้รู้สึกงงๆ อยู่บ้าง แต่เมื่อเห็นสีหน้าหงุดหงิดของเจียงเงิน ฉันกลับส่งเสียงร้อง “อะ?” ออกไปอีกคำหนึ่ง

“ลุกขึ้น” เขย็นมือมาลูบตัวฉันให้ลุกขึ้นจากพื้น แล้วพาไปที่รพพยาบาล ความจริงแล้วฉันอยากถามเขาว่า นายลิมปล่อยมือฉันหรือเปล่า ช่วงนี้ผมหลงหรือเปล่า ทำไมไม่มีเห็้อออกเยอะจ้ง...

พอขึ้นโปนรพพยาบาลก็เจอแม่กับคนขับรถทำสีหน้าเหมือนจับขี้ไต้คาเตียง ฉันได้แต่กลอกตามองบนอย่างจนปัญญา พลองลอมมองไปทางเจียงเงินด้วยสีหน้าลนๆ เล็กน้อย แต่เขากลับทำเหมือนไม่รู้ร้อนรู้หนาว และนั่งลงข้างๆ ฉัน “เสียวหลั ออกรถได้”

เจียงเงินหันไปบอกแม่ฉันว่า “คุณป้าครับ ผมแจ้งหมอกระดุกที่เป็นเพื่อนผมไว้แล้ว พอไปถึงโรงพยาบาล เราจะไปเอกซเรย์กันก่อน ถ้าไม่มีปัญหาอะไรก็เข้าผ่าตัดได้ตอนบ่าย คุณป้าสบายใจได้นะครับ เพื่อนผมคนนี้เป็นหมอกระดุกมือหนึ่งเลย”

แม่รีบพยักหน้ารับและยิ้มอย่างอ่อนโยน “รบกวนเธอแล้วจรงๆ”

“ไม่เป็นไรครับ นี่เป็นสิ่งที่ผมควรทำอยู่แล้ว” เจียงเงินยิ้มอย่างสุภาพ

“หนวहु!” จู้ๆ พ่อก็โพล่งขึ้นเสียงดัง

ตั้งแต่ตอนที่พวกเราบอกพ่อว่าเจียงเงินช่วยให้พ่อได้ย้ายโรงพยาบาล พ่อก็หงุดหงิดงุ่นง่านแบบนี้ตลอด แถมยังต่อว่าฉันยกใหญ่ ย้ำซ้ำๆ แต่คำว่าศักดิ์ศรี! เพราะพ่อเข้าใจว่าหลังจากที่แม่ของเจียงเงินทำแบบนั้นกับฉันแล้ว ฉันควรจะอยู่ให้ห่างจากเขาไว้ หรือถ้าให้ดีที่สุดคือถ่มน้ำลายใส่หน้าเขาอย่างไม่ให้เหลื่อเยื่อโย แต่ฉันกลับไปรับความช่วยเหลือจากเขาอีก!

สามปีก่อน ฉันเรียนจบคณะศิลปศาสตร สาขาการออกแบบจากมหาวิทยาลัย x เจียงเงินอยู่คณะแพทย ตามหลักแล้วต้องเรียนเจ็ดปี แต่เนื่องจากเขาเรียนดีมาก ทำให้ตอนปีสี่เขาก็เริ่มเข้าเป็นแพทย์ฝึกหัดที่แผนกใหญ่ของโรงพยาบาลในเครือของมหาวิทยาลัย x

ตอนนั้นเจียงเงินดีต่อฉันมาก และขอฉันแต่งงานทันทีที่ฉันได้รับปริญญา แนนอน

ว่าสาเหตุหลักคือฉันเกิดมีหนุ่มๆ มาติดพันในช่วงที่เจียงเงินกำลังยุ่งจนหัวไม่ได้วางทางไม่ได้เว้น กระทั่งเขารู้สึกท้อใจ เป็นต้นว่า มีพนักงานชายมาช่วยเปิดประตูให้ฉันทุกวัน (ความจริงคือพนักงานคนนี้เป็นยามของบริษัท ฉันมักจะลืมคีย์การ์ดเข้าออกประจำ) มีผู้ชายเอาดอกไม้ให้ฉันบ่อยๆ (ความจริงคือเขาเป็นผู้จัดการร้านดอกไม้ ฉันต้องอยู่ทำโอทีจนดึก ขากลับฉันเห็นเขาเอาดอกไม้ที่ขายไม่ออกทิ้งไปเป็นประจำ ก็เลยบอกเขาเป็นนัยๆ ว่าฉันอยากได้ เขาเลยเอาดอกไม้ให้ฉัน) มีลูกค้าที่ชอบชวนฉันไปดูหนัง (ความจริงเขาเป็นลูกค้าจริงๆ นั่นแหละ และฉันต้องไปดูหนังของเขาเพื่อที่จะได้กลับมาเขียนคอลัมน์ให้)... ซึ่งล้วนเป็นคนในแวดวงศิลปะที่ฉันจำเป็นต้องติดต่อดูด้วยทั้งนั้น

พอเจียงเงินรู้ว่าฉันฮึดขนาดนี้ก็ร้อนรน บอกว่าที่เขาส่งสาส์นส่งข่าวเข้าให้ฉันตลอดสี่ปีตอนเรียนมหาวิทยาลัยจะยอมให้สูญเปล่าไม่ได้ และให้ฉันแต่งงานกับเขาทันที

ฉันตอบตกลงอย่างไม่อิดออด ตอนนั้นคิดง่าย ๆ ว่าค่าคณะแพทย์ของมหาวิทยาลัย x ถือว่าเป็นอันดับหนึ่ง และเจียงเงินได้รับทุนทุกปี ถือเป็นทุนที่มีศักยภาพและไม่ต้องเป็นกังวลเรื่องผลประโยชน์ ฉันเลยอยากรีบจับเขาให้อยู่มือ เพื่อว่าถ้าหากเขากลายเป็นหุ่นชั้นดีเมื่อไหร่ ฉันก็จะได้กลายเป็นภรรยาที่ร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมา ถึงตอนนั้น ถ้าเขากำลังฉันละก็ ฉันจะโขกเอาทรัพย์สินขึ้นมาสักครึ่งหนึ่ง...

ล้อเล่นนะ! ความจริงฉันคิดง่ายกว่านั้นมาก คือฉันรักเขามาก และกลัวว่าจะมีผู้หญิงคนอื่นมาแย่งเขาไป เพราะบางครั้งเวลาที่ฉันไปหาเขาที่โรงพยาบาล ก็จะเห็นคนไข้ยืนนามบัตรให้เขาถึงสามคนภายในเวลาแค่ชั่วโมงเดียว แถมหนึ่งในนั้นยังเป็นผู้ชายอีกด้วย สังคมสมัยนี้น่ากลัวจะตายไป และดูเหมือนว่าเสน่ห์ของเจียงเงินจะมีผลทั้งกับผู้หญิงและผู้ชายด้วย

ฉันเองตอนนั้นกำลัง “อิน” กับละครและหนังสือนิยายจนเข้าใจว่าความรักของเราจะข้ามผ่านอุปสรรคทั้งหลายไปได้ตลอดรอดฝั่ง แต่แล้วแม่ของเจียงเงินกลับทำให้ฉันรู้ว่าเรื่องความรักมีอะไรที่ซับซ้อนกว่านั้นมาก และสามารถแปรผันได้ตลอดเวลา

แม่ของเจียงเงินมาเยี่ยมแม่ของฉันในตอนเที่ยงของวันที่ลมดีแดดสดใส แม่ฉันเป็นแม่บ้านเต็มตัว และเป็นเหมือนพระนางอยู่เจ้อเทียน^{๑๑} ของบ้าน แต่วันนั้นเป็นครั้งแรกที่ฉันได้เห็นว่าคุณแม่สุดโหดของตัวเองถึงกับทำอะไรไม่ถูก ได้แต่ก้มหน้าสงบปากสงบคำมาลองคิดดูดีๆ แล้ว แม่ของเจียงเงินก็ไม่ได้ใช้คำพูดที่ร้ายกาจอะไร และไม่ได้ดั่งสมุทเช็คออกมาถามฉันว่าต้องการเงินเท่าไร เพื่อให้หนีออกจากชีวิตลูกชายของเธอ เธอมาคุย

^{๑๑} พระนางบูเช็กเทียน

เรื่องการแต่งงานกับแม่ของฉันทดว้ทำทางนึ่งๆ แต่ทำที่เหยียดหยันของเธอทำให้แม่ของฉันทกระสับกระส่าย ได้แต่กุมมือฉันทไว้และเออออตามทุ่อย่าง ฉันทนรู้สึ่กปวดใจเหมือนถูกใครราดน้ำกรดลงมาที่กลางใจ

แม่ของเจียงเงินเรียกฉันทไปคุดตามลำพังครู่หนึ่ง เธอยื่นกระดาษสองสามแผ่นให้ฉันทอ่าน บอกว่าถ้าฉันทกลงก็ให้ลงชื่อ มันเป็นสัญญา่ก่อนแต่งงานที่ระบุเอาไว้ทำนองว่าฉันทไม่ได้แต่งงานกับเจียงเงินเพราะทรัพย์สินของครอบครัวเขา และถ้าหากเราสองคนเลิกกันเมื่อไหร่ ฉันทจะไม่ได้อสมบัติอะไรจากเขาเลย

ตอนนั้นฉันทได้แต่อึ้ง พ่อของเจียงเงินเป็นผู้ว่าการตำบลเล็กๆ จะไปมีสมบัติเงินทองอะไรมากมายนักหนา และนั่นจะนำเ้าเกินไปหน่อยหรือเปล่า ต่อมาฉันทถึงได้เข้าใจว่าการเป็นข้าราชการ ยิ่งยศไม่สูง ความโลภหลงก็ยิ่งมาก

ฉันทจำไม่ได้แล้วว่าตอนนั้นตัวเองคิดอะไรอยู่ แต่อาจเป็นไปได้ว่าตอนนั้นความรักและศักดิ์ศรีคงเป็นสิ่งสำคัญมาก เมื่อคิดอะไรไม่ออก ฉันทจึงไปปรึกษาพ่อ ซึ่งนั่นถือเป็นความผิดพลาดใหญ่หลวง

พ่อของเจียงเงินเป็นเจ้านายของพ่อฉันท แม้จะไม่ใช่อเจ้านายโดยตรงก็ตาม พ่อของฉันทจึงคิดอยู่เสมอว่าตามปกติก็ถูกเจ้านายขมจนหัวทออยู่แล้ว แล้วนี่ครอบครัวของเจ้านายยังจะตามมากดหัวครอบครัวของเขาก็กั้น เป็นเรื่องที่พ่อรับไม่ได้ พ่อบอกว่าถ้าหากฉันทกล้าเซ็นสัญญาฉบับนั้น เราสองคนตัดพ่อตัดลูกกัน

ด้วยเหตุนี้ ฉันทจึงทำเรื่องที่โง่เง่าที่สุดอีกเรื่องหนึ่ง ฉันทเอาสัญญาฉบับนั้นไปให้เจียงเงินเพื่อให้เอาไปคืนแม่ของเขา พ่อเจียงเงินรู้เข้าก็โกรธมากและกลับไปทะเลาะกับแม่ ต่อมาแม่ของเจียงเงินโทร.มาบอกฉันททำนองว่า ถ้าหากฉันทกล้าแต่งงานกับเจียงเงิน เธอก็กัล่าจะมายุ่งที่งานแต่งงานของเราเหมือนกัน ตอนนั้นฉันทยังผ่านโลกมาน้อยเลยกัล่าวคำชู้ฉันทจับใจ และไม่ทันคิดถึงวิธีแก้ไข่อื่น อย่างเช่น ก็ไม่ต้องจัดพิธีแต่งงาน แค่นั้นแม่ของเจียงเงินก็หาที่ตายไม่ได้แล้ว...

เมื่อเรื่องแต่งงานไม่สำเร็จ ทุ่อย่างก็ผ่านเลยไป แต่หลังจากนั้นไม่รู้ทำไม อาจเพราะงานเริ่มยุ่ง ฉันทถูกเจ้านายดำหนิเป็นประจำ เจียงเงินเองก็ไม่ว่างเพราะต้องทั้งเรียนและฝึกงาน บวกกับปมในใจ ทำให้ฉันทคอยแต่จะหาเรื่องเจียงเงินไม่หยุดหย่อน แม้แต่เรื่องที่หุมาชู้หมาแห่งฉันทยังทำให้มันเป็นเรื่องได้ เหมือนจะใช้มันเป็นเครื่องวัดความอดทนของเขาและทดสอบความรักของเรา

แล้ววันหนึ่งฉันทก็เป็นฝ่ายพูดขึ้นว่า “เจียงเงิน เราเลิกกันเถอะ”

เขานึ่งไปพักใหญ่ก่อนตอบว่า “เธออย่าเสียใจที่หลังแล้วกัน” จากนั้นก็ปิดประตู

ดังปังแล้วจากไป

ฉันเคยเข้าใจว่าการที่คนรักกันต้องเลิกรากันจะต้องมีสาเหตุมาจากเรื่องร้ายแรง เช่น มีมือที่สาม หรือจู่ๆฉันเกิดมารู้ทีหลังว่าตัวเองเป็นลูกชู้ของพ่อเขา หรือไม่ตัวเขาหรือตัวฉันเองเกิดเป็นโรคภัยที่รักษาไม่หาย...แต่ความจริงแล้วไม่จำเป็นต้องมีเรื่องใหญ่โตอะไรเลย แค่ความรู้สึกไม่สบายใจ ความยุ่งยาก และความเหนื่อยล้า ก็เพียงพอแล้วที่จะทำให้คนสองคนเลิกรัน

การที่เราแยกทางกันแบบนี้อาจจะดูแปลกๆจากที่เคยสัญญากันว่าอยู่ด้วยกันตลอดไป แต่เพียงชั่วพริบตาเดียว เรากลับแยกกันไปคนละทาง ช่วงสามปีที่ผ่านมาฉันได้แต่เฝ้าสงสัยว่ามีใครกดปุ่มเร่งทุกอย่างทุกอย่างให้ประดังเข้ามา จนพวกเราหลุดกรอบถึงขั้นต้องเลิกรันหรือเปล่า

ตอนที่ฉันกับเจียงเงินเลิกรัน พ่อเป็นคนที่ดีใจที่สุด เพราะเหมือนพ่อเอาชนะหน้าตัวเองได้ แต่หลังจากนั้น พ่อฉันไม่คิดคบหาใครใหม่ มันกลับทำให้พ่อรู้สึกว้าวุ่นที่ได้รับความนั้นไม่ได้หอมหวานอย่างที่คิด

ดังนั้นฉันจึงเดาเอาเองว่าพ่อคงรู้สึกวางตัวไม่ถูกกับเจียงเงิน เพราะใจหนึ่งเขาก็หวังว่าจะมีคนมาช่วยรับสินค้านี้ไป แต่อีกใจเขาก็อยากให้ฉันเป็นสินค้านี้ไปต่อไป เพราะไม่อยากขายให้เจียงเงิน พ่อคงรู้สึกหนักใจเหมือนนักการเมืองในตำราเรียนชั้นมัธยมที่ต้องคิดว่า ควรเทนมทิ้งแม่น้ำในช่วงเศรษฐกิจโลกตกต่ำ แทนที่จะเอานมนั้นไปแจกคนยากคนจนดีไหม

แต่สิ่งที่ฉันไม่ได้บอกพ่อคือ ความจริงแล้วเจียงเงินเขาไม่ได้อยากได้สินค้านี้ไปสต็อกของพ่อหรอก